

[Kurt Hansen]

vil nok sige, at jeg er meget bekymret over det overarbejdsnævn, som nævnes i punkt 3. Jeg mener, at der ved nedsættelse af et sådant nævn ville være tale om en udvikling af det klasse-samarbejde imellem staten og arbejdsgiverne og lønarbejdernes organisationer, som vi overhovedet ikke har nogen som helst sympati for. Samtidig ligger der jo den mulighed i det, at sådan nogle tanker kan være med til at danne udgangspunkt, være med til at forstærke andre tanker, der har været, om nedsættelse af et overenskomstnævn, der skulle sidde og ikke bare tilrettelægge overarbejde, men tilrettelægge overenskomster i det hele taget. Det er vi bestemt meget, meget skeptiske over for, eller rettere sagt, det er vi klart modstandere af. Men i princippet vil vi godt være med til at gennemføre forbud mod overarbejde. Der kan være nogle problemer i det. Det kan vi se på i udvalget. Men med hensyn til oprettelsen af et overenskomstnævn er vi stået af.

Ordføreren for forslagsstillerne (Ole Henriksen) (SF):

Jeg kan jo ikke sådan sige tak over en bred front til partierne, men jeg synes nok, at der har været en drøftelse her, som viser, vi står over for nogle problemer, hvor man i hvert fald for den offentlige sektor erkender, at man godt kan løse problemerne, og dér er man også i stand til at gribe ind.

Det har jo været et gennemgående træk, at dette er et indgreb i det private arbejdsmarkeds egne anliggender, og det kan det vel nok også siges at være. Men dette skal først og fremmest betragtes som et beskæftigelsesforslag, og det er vel også derfor, det er på dagsordenen i dag sammen med den øvrige del af beskæftigelsesforslagene. Det er altså ikke et spørgsmål om at gribe ind i al almindelighed, men det er et spørgsmål om at sikre, at man kan fremskaffe nogle ledige arbejdspladser ved at afskaffe overarbejde.

Sagen er også, som LO siger, at overarbejdstimerne udgør 2-3 pct. af de totale timer, og det er jo adskillige tusinde mennesker, som i den forbindelse kunne komme i arbejde. Det har da i hvert fald vist sig, at det kan lade sig gøre inden for det offentlige område; så må det jo også kunne lade sig gøre inden for LO-området.

Vi erkender, at der kan være nogle administrative besværligheder i forslaget, og det er

da nok muligt, at man under udvalgsarbejdet kan finde frem til ordninger, som satser på en mere frivillig aftale mellem parterne på arbejdsmarkedet. Man er jo ikke så ukendt med at lave henstillinger fra folketinget til arbejdsmarkedet, og jeg tror nok, at en henstilling om at få begrænset overarbejde i hvert fald for LOs vedkommende vil blive hilst med glæde. Derfor kan man vel nok prøve at få parterne til selv at gå i gang med at løse opgaven. Det ville da være det bedste, hvis det kunne lade sig gøre.

Jeg ved da, at man ved de sidste overenskomstforhandlinger forsøgte at presse arbejdsgiverne til at slippe af med endnu mere overarbejde, end tilfældet var, men vi ved jo også, at det er arbejdsgiverne, som stadig væk vil have den ventil, at de kan sætte folk til overarbejde, og vel at mærke, at folk har det som en pligt at udføre det overarbejde, som de bliver pålagt. Det er altså ikke engang en frivillig sag, om man vil arbejde over på arbejdsmarkedet i den private sektor. Det er en pligt i henhold til overenskomsten.

Jeg er ikke forbavset over, at fremskridtspartiet kører på filosofien om, at nu skal der altså bare knokles deruda, og at det sådan set er den måde, man skal løse problemerne på. Jeg synes, at det siger næsten alt om, hvad fremskridtspartiet tænker sig, ikke bare med det private arbejdsmarked, men de har jo også deres specielle tanker med den offentlige sektor. Det er klart, at hvis man skal dyrke den filosofi, så kan vi ikke alene få den dobbeltbeskæftigelse udvidet, som hr. Jørgen Jensen talte om, men også få betydelig mere overarbejde sat i værk, end ønskeligt er.

Jeg vil da også lige nævne med hensyn til betænkelighederne ved det restriktive, der ligger i dette, at det jo ikke er anderledes, end at vi prøver her at vende problemstillingen om, således at anmeldelse af overarbejde sker efter samme bestemmelser, som man har for 11 timers reglen, hvor man sætter en vis beskyttelse ind og siger, at har man overtrådt eller vil man overtræde 11 timers reglen, så er der indberetningspligt til arbejdstilsynet. Dér synes jeg nok, man i samme omfang kunne få en indberetningspligt om dette, således at det ikke bliver så administrativt besværligt, som det heroppefra er antydnet at det skulle være. Jeg mener altså, at arbejdstilsynet måske kunne komme til at spille en rolle i denne forbindelse, på samme måde som det kører i dag omkring 11 timers reglen.